

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou v právní věci žalobce: **H. M.**, narozeného, státní příslušnost, toho času bytem, zastoupeného Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem společnosti Hladík a Tauber, advokátní kancelář, v.o.s. se sídlem v Brně, Náměstí 28. října 1898/9, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM 17034, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15.4.2014, č.j.: OAM-261/ZA-ZA12-HA08-R2-2011,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Ve včas podané žalobě žalobce uvedl, že mu bylo dne 30.4.2014 doručeno rozhodnutí žalovaného ve věci mezinárodní ochrany ze dne 15.4.2014, č.j. OAM-261/ZA-ZA12-HA08-R2-2011, kterým bylo o žádosti žalobce rozhodnuto tak, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

Žalobce toto rozhodnutí napadá žalobou, když jej považuje za nezákonné.

Žalovaný dle žalobce nedostatečně zjistil skutkový stav a rovněž napadené rozhodnutí zatížil vadou nesprávného právního posouzení. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Základní obavou žalobce, uplatněnou v rámci řízení, je obava z pronásledování drogového gangu.

Žalobce v rámci pohovoru dne 31.3.2014 uvedl, že byl v domovském státě odsouzen za distribuci drog. Skupina, se kterou se této činnosti dopouštěl, ho sledovala a chtěla se mu pomstít. Žalovaný však bez dalšího této „výpovědi“ nepřiznal žádnou hodnotu a touto skutečností se dále nezabýval. Takový postup může vést k rozhodnutí, které má svůj odraz v ust. § 3 zák. č. 500/2004 Sb. V daném případě měl žalovaný minimálně poskytnout možnost žalobci své obavy důkazně doložit. Žalobce neměl až do vydání rozhodnutí žádné povědomí o tom, že se žalovaný touto skutečností vůbec nezabýval a hodnotí ji pouze jako výraz snahy uvést jiné, z pohledu azylového zákona přijatelnější okolnosti, než kterým by byl při návratu do vlasti vystaven. V podstatě tuto skutečnost zcela ignoroval, důvody udělení mezinárodní ochrany si označil sám a v podobě „důvodů zahájení řízení“ ve věci mezinárodní ochrany, kterými byla podle názoru správního orgánu snaha žalobce o setrvání na českém území a legalizace jeho pobytu na území České republiky.

Takový postup v řízení způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí pro jeho nepřezkoumatelnost. Další otázkou, kterou se žalovaný měl v řízení detailně zabývat, je otázka zdravotního stavu žalobce a možnosti jeho léčby v zemi původu, a to s ohledem na možné naplnění podmínek humanitárního azylu. Z lékařské zprávy je sice zřejmé, že žalobci byla poskytnuta prvotní léčba, nelze z ní však vycházet v tom smyslu, že je možné doléčení se, resp. další léčení v zemi původu. To souvisí také s ekonomickými možnostmi žalobce, které sice samy o sobě nemohou být důvodem pro udělení mezinárodní ochrany, resp. humanitárního azylu, v souvislosti s onemocněním žadatele ano. Žalovaná při čerpání informací ze zpráv mezinárodních organizací dospěla k závěru, že Vietnam si vytyčil úkol rozšířit pokrytí zdravotního pojištění na všechny své obyvatele do roku 2014, a že tedy statní orgány Vietnamu situaci ve zdravotnictví řeší. S ohledem na komunistické vedení státu může být takové „vytyčení úkolů“ pouhou frází, kterou bylo možné i v českém prostředí sledovat v dobách nedávno minulých, přičemž ovšem skutečnost byla jiná. Tedy z nějakého proklamování vládních činitelů nelze učinit závěr o dostupnosti zdravotní péče žalobce. Žalobce také nerozumí následujícímu textu odůvodnění rozhodnutí *„opomenout při hodnocení zdravotního stavu jmenovaného nelze ani nitrožilní aplikací psychotropních látek, která zlepšení jeho zdravotního stavu rozhodně nenapomáhá“*. Uvedený text nasvědčuje spíše o tendenčním a neobjektivním hodnocení aktuálního zdravotního stavu a dostupnosti léčby v zemi původu ze strany žalovaného, než o snaze zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Tedy ani v případě zdravotního stavu žalobce nepostupoval žalovaný v duchu ust. § 3 zákona č. 500/2004 Sb.

Podle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zák. č. 325/1999 Sb., se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy, kdy vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR. Rozpor s mezinárodními závazky pak žalobce spatřuje v nemožnosti naplnění plnohodnotného rodinného života, tedy života běžného člověka, který má touhu žít společně s blízkou osobou. V případě žalobce je to

jeho přítelkyně. Právo na rodinný a soukromý život plyne z mezinárodního dokumentu, kterým je Úmluva o lidských právech. Společné soužití, a tedy aktuální soukromý život však žalovaný vůbec neposuzoval a svou pozornost věnoval opětovně pouze prvotním důvodům uvedeným v žádosti o mezinárodní ochranu, a to společným soužitím se strýcem. V daném případě tak opětovně v řízení porušil § 3 zákona č. 500/2004 Sb.

S ohledem na uvedené skutečnosti navrhoval, aby soud vydal rozsudek, kterým rozhodnutím žalovaného ze dne 15.4.2014 zruší a věc vrátí jmenovanému orgánu k dalšímu řízení.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný popřel oprávněnost námitek uvedených žalobcem, nesouhlasí s nimi, neboť dle jeho názoru nejsou způsobilé zrušit napadené rozhodnutí. Žalovaný odkázal na provedené řízení a na spisový materiál vedený k žádosti jmenovaného i na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v Brně.

Ke zcela nově uváděným skutečnostem, a sice obavě z pronásledování drogovým gangem, žalovaný zdůraznil, že nejdůležitějším podkladem v řízení o udělení mezinárodní ochrany je výpověď samotného žadatele. Žalobce byl na počátku řízení náležitě poučen o jeho povinnosti uvést všechny důvody, kvůli kterým o mezinárodní ochranu žádá, mohl všechny své důvody rozvést ve vlastnoručně psaném prohlášení a i v následně konaném pohovoru. Je zřejmé, že tak neučinil a teprve po rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, který rovněž neshledal žádné důvody z hlediska § 12 zákona o azylu, sdělil správnímu orgánu skutečnosti zcela nové, ačkoliv mu objektivně nic nebránilo v tom, sdělit je správnímu orgánu již u podání žádosti. V této souvislosti vyznívá zcela nelogicky jeho ospravedlnění, proč je dříve neuvedl, když sdělil, že se bál, že jako člověk, který obchodoval s drogami, bude poslán zpět do Vietnamu, čehož se bojí i dnes, ale přesto je uvedl. Dle názoru tak bylo jednání žalobce jednoznačně účelové a správní orgán neporušil žádný právní předpis, pokud nově uváděným skutečnostem nepřiznal žádnou důkazní hodnotu a svůj závěr odůvodnil.

Pokud se týče zdravotního stavu žalobce, z jeho výpovědi vyplývá, že se neléčí a lékaře vyhledává jen v případě akutních potíží, nicméně jeho/její jméno si nepamatuje. Co se týče jeho plicního onemocnění, ambulanci navštívil naposledy v dubnu nebo březnu 2012. Ke své žádosti doložil lékařskou zprávu ze dne 13.9.2011 vydanou Odborným léčebným ústavem v Jevíčku. Je tedy zcela zřejmé, že jmenovaný se aktuálně neléčí, a pokud by tato nutnost nastala v případě jeho návratu do vlasti, z použitých podkladů vyplývá, že i jeho vlast umožňuje léčbu jemu diagnostikovaných onemocnění. Vietnamská vláda zvýšila příspěvky na poplatky zdravotního pojištění, není tudíž pravdou, že by se jednalo o pouhé proklamování vládních činitelů, jak žalobce namítá v žalobě. Navíc je třeba také uvést, že institut mezinárodní ochrany neslouží k zajištění kvalitnější a bezplatné zdravotní péče a Česká republika by neměla sloužit jako bezplatná kvalitní nemocnice pro cizince.

Pokud se týká skutečného nebezpečí vážné újmy v podobě rozporu vycestování s mezinárodními závazky ČR, žalovaný uvádí, že by se muselo jednat o natolik dlouhodobý a intenzivní vztah, nejčastěji však dlouholeté manželství či dokonce rodinu s dětmi, aby i s ohledem na stupeň integrace jednotlivých členů rodiny, a naopak již nemožnost zpětné integrace v zemi původu cizince, bylo možno zcela vyloučit reálnou možnost případného následování ostatních členů rodiny do země původu vyhošťované rodiny. Jmenovanému však nic nebrání využít k úpravě jeho tvrzených rodinných poměrů zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, který k tomuto účelu předně slouží.

Vzhledem ke shora uvedeným skutečnostem se žalovaný nedomnívá, že by správní orgán při svém postupu porušil některá ustanovení zákona o azylu či správního řádu a nedomnívá se tedy, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí nezákonné nebo by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech.

Navrhoval proto, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Krajský soud v Brně zjistil z připojeného správního spisu, že v případě žalobce bylo o jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, kterou podal dne 13.9.2011, již jednou žalovaným rozhodnuto, a to 4.6.2012, kdy bylo rozhodnuto tak, že žalovaný žalobci mezinárodní ochranu podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu neudělil. Žalovaný tehdy konstatoval, že jediným důvodem podání žádosti o mezinárodní ochranu byla snaha žalobce legalizovat si pobyt v České republice. S tímto rozhodnutím žalobce nesouhlasil, podal žalobu ke Krajskému soudu v Brně, který rozsudkem ze dne 10.10.2012, č.j. 41Az 10/2012-31 žalobu zamítl. Žalobce podal proti uvedenému rozsudku Krajského soudu v Brně kasační stížnost, Nejvyšší správní soud rozsudkem č.j. 5Azs 14/2012-30 rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil, zrušil však také rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 4.6.2012, č.j. OAM-261/ZA-ZA12-PA03-2011 a věc vrátil tomuto orgánu k dalšímu řízení.

Z odůvodnění rozsudku Nejvyššího správního soudu mimo jiné vyplynulo, že je třeba konstatovat, že stěžovatel v žádosti o udělení mezinárodní ochrany skutečně neuvedl a v průběhu řízení ani nevyplýnuly žádné skutečnosti, jež by měly odůvodňovat udělení azylu podle § 12 zákona o azylu (což stěžovatel v kasační stížnosti ani nenamítá), či doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu. Z provedené rekapitulace je zřejmé, že stěžovatele skutečně vedly k podání žádosti především ekonomické důvody, které samy o sobě k udělení mezinárodní ochrany postačovat nemohou. Správný je rovněž závěr žalovaného, že stěžovatel neuvedl a z dostupných informací o zemi původu ani nevyplývá, že by stěžovatel měl čelit v zemi původu reálnému nebezpečí vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 1 a 2 zákona o azylu. Takové nebezpečí nelze spojovat ani se stěžovatelovým zdravotním stavem, jakkoli je nutno ho považovat za vážný.

Dále v rozsudku NSS uvedeno, že je nutno především zdůraznit, že stěžovatel námitku, která by odvozovala možné důvody pro udělení doplňkové ochrany od jeho zdravotního stavu, neuplatnil včas a řádně v řízení před krajským soudem (§ 71 odst. 2 s.r.s.), ač ji uplatnit mohl, jedná se tudíž o kasační námitku nepřípustnou (§ 104 odst. 4 s. ř. s.). I kdyby však tato námitka byla řádně a včas uplatněna, nemohly by jí správní soudy přisvědčit. Zdravotní rizika spojená s vycestováním do země původu s nižší úrovní zdravotní péče, která by představovala porušení zákazu mučení, nelidského či ponižujícího zacházení dle čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a tedy i reálné nebezpečí vážné újmy dle § 14a odst. 1 a 2 písm. b) či d) zákona o azylu, musí dle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva a na ni navazující i judikatury Nejvyššího správního soudu dosáhnout velmi vysoké úrovně intenzity (např. nedostupnost lékařské péče pro osobu v terminálním stadiu nemoci AIDS), která prozatím v případě stěžovatele, jakkoli trpí závažnými onemocněními, nenastala.

Stěžejní námitka stěžovatele se ovšem týkala možných důvodů pro udělení humanitárního azylu podle § 14 zákona o azylu. Humanitární azyl lze udělit v případě hodném zvláštního zřetele a zpravidla nepřichází v úvahu tehdy, když tvrzení uvedená

žadatelem o udělení mezinárodní ochrany je třeba zvažovat v rámci důvodů o udělení azylu podle § 12 a § 13 zákona o azylu nebo důvodů udělení doplňkové ochrany podle §§ 14a a 14b zákona o azylu. V rozsudku ze dne 11.3.2004, č.j. 2AZs 8/2004-55, Nejvyšší správní soud uvedl: „*smysl institutu humanitárního azylu lze spatřovat v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto patrně „nehumánní“ azyl neposkytnout, (...). Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na varianty, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu – sem lze příkladmo zařadit například udělování humanitárního azylu osobám zvláště těžce postiženým či zvláště těžce nemocným; nebo osobám přicházejícím z oblastí postižených významnou humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory – ale i za situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly*“.

V daném případě, jak uvedeno, není pochyb o tom, že zdravotní stav stěžovatele, tak jak vyšel najevo v průběhu správního řízení, a jak byl zaznamenán ve správním spisu a koneckonců i v žalobou napadeném rozhodnutí, bylo třeba z hlediska možných důvodů pro udělení humanitárního azylu důkladně zvážit. Je obecně známou skutečností, že jak tuberkulóza plic, tak virová hepatitida typu C představují závažná onemocnění, která, pokud nejsou adekvátně léčena, mohou nemocného ohrožovat i na životě. Stěžovatel se přitom v rámci pohovoru během správního řízení jednoznačně vyjádřil v tom smyslu, že na léčbu těchto nemocí by ve Vietnamu neměl dostatek finančních prostředků a tyto prostředky by mu, vzhledem ke své finanční situaci, nemohla poskytnout ani jeho sestra. Za těchto okolností byl žalovaný povinen v žalobou napadeném rozhodnutí svou úvahu, proč stěžovateli neudělil humanitární azyl, podrobně předestřít tak, aby byla správními soudy přezkoumatelná z již uvedených hledisek. Zejména bylo třeba, aby se žalovaný skutečně pokusil ověřit stěžovatelova tvrzení, že by mu léčba uvedených chorob, jakožto nemajetné osobě, byla v zemi jeho původu nedostupná, případně zjistit, v jakém rozsahu by měl stěžovatel k takové léčbě přístup. Pokud by skutečně vyšlo najevo, že stěžovatel nemohl ve Vietnamu ohledně zmiňovaných chorob spoléhat na, byť jen základní, lékařskou pomoc, bylo by na žalovaném, pokud by ani za takových okolností neshledal případ stěžovatele hodným zvláštního zřetele a humanitární azyl neudělil, aby uvedl, které případné negativní charakteristiky stěžovatele či jiné důvody převážily zdravotní hlediska, jež by svědčila pro humanitární azyl. Jak však vyplývá z rekapitulační části tohoto rozsudku, žalovaný ve svém rozhodnutí sice konstatoval, že zdravotní, osobní a rodinnou situaci stěžovatele z hlediska § 14 zákona o azylu podrobně posoudil, v čem však měla tato podrobná úvaha spočívat, žalovaný ani náznakem nenastínil. Tím žalovaný znemožnil správním soudům přezkoumat jeho závěry, založené na správním uvážení, způsobem zákonem předpokládaným. Bylo tedy na krajském soudu, aby pro tuto v žalobě důvodně vytýkanou vadu rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí zrušil, což ovšem krajský soud neučinil, namísto toho stěžovatelovy námitky k této otázce zamítl s argumentací, s níž se NSS nemůže ztotožnit. Je pravdou, že stěžovatel v samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany ani později během správního řízení neuváděl svůj zdravotní stav jako důvod své žádosti. Stěžovateli je však třeba přisvědčit v tom, že ve věcech mezinárodní ochrany se neuplatňuje koncentrace řízení ani není žalovaný při posuzování žádosti vázán pouze důvody, které žadatel výslovně označí jakožto skutečnosti, pro něž žádá o udělení mezinárodní ochrany. Jakkoli lze jistě legitimně požadovat po žadateli, aby již v samotné žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedl veškeré její důvody, jichž si je vědom, nelze vyloučit, že v průběhu správního řízení vyjdou najevo další relevantní skutečnosti, jichž si žadatel původně vědom nebyl nebo si nebyl vědom toho,

že mají význam pro posouzení jeho žádosti. Tak i v tomto konkrétním případě je zřejmé a vyjádření stěžovatele v průběhu správního řízení tomu napovídalo, že si stěžovatel nemusel v době podání žádosti o mezinárodní ochranu ještě plně uvědomovat rozsah svých onemocnění ani jejich závažnost a zejména si nemusel být vědom toho, že tyto skutečnosti mají zásadní význam pro posouzení jeho žádosti z hlediska možných důvodů pro udělení humanitárního azylu.

Nelze souhlasit ani s tím, že se krajský soud nemusel zabývat zdravotním stavem stěžovatele z toho důvodu, že stěžovatel nepředložil potvrzení o svém zdravotním stavu v době řízení před soudem. Naopak, jak důvodně připomíná stěžovatel, i v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu ve věcech mezinárodní ochrany správní soudy primárně vycházejí ze skutečného stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž jsou povinny se odchýlit od § 75 odst. 1 s. ř. s. a přihlížet i ke skutečnostem relevantním z hlediska mezinárodní ochrany (ovšem ve prospěch žadatele), které vyšly najevo až po vydání žalobou napadeného rozhodnutí, pouze tehdy, pokud by v konkrétním případě neshledaly dostatečné záruky k tomu, že budou tyto nové skutečnosti posouzeny v novém správním řízení k tomu příslušným správním orgánem z hlediska respektování zásady *non-refoulement* a že bude mít žadatel o mezinárodní ochranu možnost dosáhnout soudního přezkoumání tohoto nového rozhodnutí dříve, než by mělo dojít k jeho navrácení do země původu. Navíc, ve zmiňované propouštěcí zprávě, která je součástí správního spisu, a kterou měl k dispozici i krajský soud, byla onemocnění stěžovatele zcela jednoznačně popsána a lze jen stěží předpokládat, že za dobu od vydání rozhodnutí žalovaného do rozhodování krajského soudu doznal zdravotní stav stěžovatele z hlediska uvedených onemocnění zásadních změn.

Na základě uvedeného NSS shledal kasační stížnost důvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil napadený rozsudek krajského soudu. Zruší-li NSS rozhodnutí krajského soudu, a pokud již v řízení před krajským soudem byly pro takový postup důvody, současně se zrušením rozhodnutí krajského soudu může sám podle povahy věci rozhodnout o zrušení rozhodnutí správního orgánu [§ 110 odst. 2 písm. a) s. ř. s.]. V dané věci by krajský soud v souladu s vysloveným závazným právním názorem neměl jinou možnost, vzhledem ke zjištěným a v žalobě důvodně namítaným vadám správního rozhodnutí, než zrušit rozhodnutí žalovaného pro jeho nepřezkoumatelnost. NSS proto v souladu s § 110 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 78 odst. 1 a 4 s.ř.s. rozhodl tak, že sám rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm bude žalovaný postupovat podle právního názoru vysloveného v rozsudku Nejvyššího správního soudu.

Vzhledem k uvedenému postupu NSS neprováděl dokazování článkem o léčbě tuberkulózy ve Vietnamu přiloženým ke kasační stížnosti a nemohl se tedy ani zabývat obsahem. Tento důkaz bude muset hodnotit žalovaný, předloží-li ho stěžovatel v průběhu dalšího správního řízení, a to vedle jiných důkazů, které si za účelem posouzení nastíněných otázek týkajících se humanitárního azylu žalovaný obstará.

Poté byl správním orgánem, a to odborem azylové a migrační politiky MV ČR, pracoviště OAMP Zastávka proveden znovu pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany s žalobcem, a to dne 31.3.2014.

Žalobce v pohovoru uvedl, že poté, kdy přicestoval do ČR, tak asi za 15 dnů požádal o azyl. Udělal to proto, že chtěl v ČR zůstat, nechť se vrátit do opouštěl tak, že si vyřídil turistické vízum, a když už byl v ČR, rozhodl se, že do Vietnamu se již nevrátí. Ve

Vietnamu byl 2 roky ve vězení, protože obchodoval s drogami. Když byl z vězení propuštěn, hledal nějaký způsob, jak Vietnam opustit. Dále uvedl, že byl odsouzen za distribuci drog ve asi v dubnu 2008. To šel také do vězení. Asi rok a půl po propuštění byl ještě ve, a pak odjel do ČR. Když byl propuštěn z vězení, pořád cítil, že je sledován policií i lidmi z gangu, se kterými spolupracoval. Chtěli, aby se k nim žalobce vrátil. To však on nechtěl, měl velký strach. Hledal možnost, jak by mohl opustit

Na dotaz, proč o svém uvěznění ve Vietnamu nehovořil již dříve v průběhu azylového řízení, uvedl, že tuto skutečnost neuvedl, protože se bál, že on jako člověk, který obchodoval s drogami, by mohl být poslán zpět do Proto to neříkal. I dnes se toho bojí, ale uvedl to. Dále pak uvedl, že v ČR má jednoho strýce, který zde žije asi 10 let.

Žádné nové skutečnosti sdělit nechtěl.

K současnému zdravotnímu stavu uvedl, že se nyní necítí dobře, má plicní nemoc. Byl na léčbě. Teď má ale opět bolesti plic. Když byl propuštěn z nemocnice, zhubnul 5 kg. To bylo asi před rokem.

Na dotaz, zda v současné době absoluuje nějakou léčbu, uvedl, že občas navštěvuje lékaře, chodí k němu, když má např. chřipku, kašel, prostě k němu chodí, když lékaře potřebuje. Pravidelně ho však nenavštěvuje, pouze když má zdravotní problémy.

Na dotaz, kdy byl u lékaře naposledy, sdělil, že asi před 4 měsíci. Sdělil, že navštěvuje svého lékaře, jeho jméno si však nepamatuje, je to praktická lékařka a ordinaci má v Brně v Líšni, na Náměstí Karla IV., číslo domu 4.

K dotazu, zda navštěvuje nějaké specialisty, uvedl, že má jednu odbornou lékařku na plicní nemoci. K ní chodíval po propuštění z nemocnice. Byl u ní asi 2x nebo 3x. Je to lékařka také z Brna. Tuto naposledy navštívil v březnu nebo dubnu roku 2012. Naposledy byl hospitalizován v roce 2011, asi 4 měsíce. Dále uvedl, že v současné době pravidelně žádné léky neužívá. Jen po propuštění z nemocnice měl nějaké léky. Ty užíval ještě asi 2 měsíce.

Na dotaz, zda se léčí ještě s jinou diagnózou, sdělil, že má pouze plicní nemoc.

U správního orgánu žalobce sdělil, že aktuální lékařské zprávy o svém zdravotním stavu a kontakt na svého ošetřujícího lékaře sdělí správnímu orgánu do 4.4.2014. Sdělil také, že aktuálně bydlí na adrese Je to pronajatý byt 1+1. V bytě žije se svou přítelkyní J. K., která je českou. Má 20 let. Jsou spolu asi 4 měsíce v jednom bytě. Dříve se scházeli, žalobce bydlel u strýce, přítelkyně v pronajatém bytě. Seznámili se asi před 2 lety. Na území České republiky je od 30.6.2011, ten den odlétal z Vietnamu. Na dotaz, jakým způsobem měl od června 2011 do 13.9.2011 upraven pobyt na území ČR, uvedl, že měl turistické vízum, které mělo platnost 15 dní. Hned po skončení víza požádal o azyl. Dále uvedl, že o azyl požádal z toho důvodu, že má strach se do Vietnamu vrátit. Lidé z gangu se mu mohou pomstít, může mít potíže s policií. V ČR se cítí bezpečně. Pro jeho budoucnost je lepší zůstat v ČR. Jeho představa je taková, že když zde bude moci zůstat, bude pracovat. Byl kadeřník, nějaké kadeřnictví by si zde rád otevřel. Chce se oženit s přítelkyní a vybudovat zde svou rodinu. Také by zde chtěl zůstat proto, aby se vyléčila zde jeho plicní nemoc.

Žalovaný pak vydal nové rozhodnutí 15.4.2014 pod č.j. OAM-261/ZA-ZA12-HA08-R2-2011, kdy rozhodl opětovně tak, že žádost žalobce o mezinárodní ochranu dle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), se neuděluje.

Pokud jde o odůvodnění rozhodnutí žalovaného vydané 15.4.2014, žalovaný uvedl, že s žalobcem byl proveden pohovor dne 13.9.2011. V jeho průběhu žalobce uvedl, že po ukončení kurzu se ve živil jako kadeřník, pracoval na ulici. Tímto zaměstnáním zabezpečoval své životní náklady až do svého odjezdu z vlasti. Vietnam opustil legálně s cestovním pasem a turistickým vízem. Strýc žijící v ČR mu poslal také pozvání. O mezinárodní ochranu požádal z důvodu, jelikož chce zůstat u strýce. Ve vlasti měl pouze ekonomické potíže. V případě návratu do vlasti se obává těžkého života. Ke svému zdravotnímu stavu uvedl, že je normální. Správní orgán zjišťoval, z jakého důvodu je jmenovaný nachází v Sanatoriu v Jevíčku. K tomuto vypověděl, že má něco na plicích. Ve Vietnamu se neléčil, nevěděl, že je nemocen. Při vstupní prohlídce v ZZC absolvoval lékařskou prohlídku, zde bylo zjištěno plicní onemocnění. Na dotaz správního orgánu, zda by se mohl v zemi původu léčit, odpověděl, že ne, jelikož tato léčba je finančně náročná. Rodiče nemá, sestra by mu nemohla pomoci, neboť její finanční situace je také špatná. Svou výpověď potvrdil, že kromě špatné ekonomické situace neměl ve vlasti žádné potíže. Jiné důvody, které by jej vedly k odchodu z vlasti, či k podání žádosti o mezinárodní ochranu, neuvedl. Na podporu svých tvrzení doložil do spisového materiálu Propouštěcí zprávu pacienta v hospitalizaci, vydanou Odborným léčebným ústavem v Jevíčku, primářkou plicního oddělení.

V rozhodnutí pak žalovaný uvedl, že k žádosti o udělení mezinárodní ochrany byl se žalobcem proveden 31.3.2014 doplňující protokol, jehož obsah již soud citoval.

Dále uvedeno, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany jmenovaného je jeho obava z návratu do vlasti před jednáním drogového gangu. Dále usiluje o legalizaci pobytu na území ČR, neboť zde má českou přítelkyni, s níž hodlá založit rodinu.

Správní orgán pak uvedl, že při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce z hlediska důvodů pro udělení azylu vycházel především z jeho výpovědi a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Kromě žádosti o mezinárodní ochranu, protokolu o pohovorech a informace z informačního systému policie ČR (CIS), využil správní orgán informaci Ministerstva zahraničních věcí č.j. 110045/2013-LPTP ze dne 6.8.2013, k č.j. MV-79193-19/OAM-2013, Informací Ministerstva zahraničních věcí č.j. 123004/2012-LPTP ze dne 5.12.2012, k č.j. MV-127349-1/OAM-2012, Zprávu mezinárodní organizace pro migraci IOM z října 2012, ze dne 2.4.2013, Zprávu Human Rights Watch, leden 2013, ze dne 23.5.2013, Informace získané v rámci evropského Projektu lékařských informací o zemích původu II. (MED-COI Project II.) a aktuální informace databanky ČTK „Země světa,“. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu k žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany a žalobce byl se všemi těmito informacemi seznámen, nenavrhoval žádné další podklady pro rozhodnutí a ani proti uvedeným zdrojům informací a způsobu jejich získání žádné námitky nevyslovil.

Žalovaný pak uvedl, že po posouzení výše uvedených tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu správní orgán dospěl k závěru, že tento v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na jejichž základě by bylo možno učinit závěr, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován. V průběhu řízení uvedl, že nebyl členem žádné politické strany ani jiného politického uskupení. Zároveň neuvedl, že by se v průběhu svého života zúčastnil ve vlasti jakýchkoliv aktivit politického charakteru či se jinak veřejně angažoval. Uvedl, že v konkrétním odůvodnění správní orgán odkázal na své rozhodnutí č.j. OAM-261/ZA-ZA12-PA03-2011 ze dne 4.6.2012, jehož zákonnost i věcná správnost byla potvrzena rozsudkem Krajského soudu v Brně sp.zn. 41Az 10/2012-31 ze dne 10.10.2012 a správní orgán vzhledem k aktuální žadatelově výpovědi neshledal důvod pro jeho revizi. Nemá žádný důvod posuzovat tyto skutečnosti rozdílně. Správní orgán konstatoval, že žalobce tedy nebyl ve své vlasti pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu a azyl se neuděluje.

Co se týče žadatelem zmiňované obavy z domnělého pronásledování jeho osoby drogovým gangem, které uvedl až v pohovoru ze dne 31.3.2014, přesto, že o udělení mezinárodní ochrany požádal v září roku 2011, konstatoval žalovaný, že této jeho výpovědi nepřiznal žádnou důkazní hodnotu, neboť tyto své obavy mohl jmenovaný uvést již při podání žádosti. Oproti tomu ve své žádosti uvedl, že proti jeho osobě nebylo nikdy vedeno trestní řízení, přičemž v aktuálním pohovoru tvrdil, že byl v roce 2008 odsouzen ke dvěma letům nepodmíněného trestu odnětí svobody pro obchodování s drogami. Správní orgán shrnul, že jmenováním uváděné obavy jsou pouze výrazem jeho snahy uvést jiné, z pohledu azylového zákona přijatelnější okolnosti, než kterým by byl konkrétně při návratu do vlasti vystaven, a proto jim správní orgán nepřiznal žádnou důkazní hodnotu. Nebyly v jeho případě tedy splněny ani podmínky ust. § 12 písm. b) zákona o azylu.

Žalovaný pak uvedl, že jediným důvodem podání žádosti výše jmenovaného je legalizace jeho dalšího pobytu na území ČR, neboť na území ČR hodlá setrvat jednak z ekonomických důvodů a rovněž proto, že zde má českou přítelkyni. Správní orgán však konstatoval, že důvody pro udělení azylu na základě § 12 písm. b) zákona o azylu, v platném znění, jsou jednoznačně vymezeny (dle ust. § 12 písm. b) zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec má odůvodnění strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště).

Po zhodnocení celého příběhu, prezentovaného žadatelem, správní orgán konstatuje, že důvody pro udělení mezinárodní ochrany jsou jednoznačně stanoveny zákonem o azylu a z něj je zřejmé, že mezinárodní ochrana se uděluje ze zcela jiných závažných příčin, především z důvodu pronásledování či hrozby vážné újmy v zemi původu žadatele.

Žalovaný pak konstatoval, že žadatel o mezinárodní ochranu nesplňuje ani důvody pro udělení azylu dle § 13 zákona o azylu za účelem sloučení rodiny a azyl se také dle tohoto zákonného ustanovení neuděluje.

Podle § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení u udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Žalovaný v odůvodnění uvedl, že se v této souvislosti zabýval zejména rodinnou, sociální a ekonomickou situací žalobce a přihlédl i k jeho věku a zdravotnímu stavu. Z výpovědi žadatele v průběhu řízení vyplynulo, že za svého pobytu ve vlasti se nikdy neléčil a onemocněl tuberkulózou plic a hepatitidou C mu bylo zjištěno až při jeho vstupu do řízení o udělení mezinárodní ochrany. Doložil také propouštěcí zprávu z léčebného zařízení v Jevíčku ze dne 13.9.2011, kde jsou obě tyto nemoci potvrzeny. Dále je zde uvedeno nitrožilní zneužívání psychoaktivních látek. Správní orgán uvedl, že zjišťoval, zda jmenovaný absoluuje v současnosti nějaký druh léčby. K tomu sám žadatel uvedl, že se neléčí, aktuálně lékaře vyhledá, jen když má nějaké akutní potíže. Naposledy byl u praktické lékařky v Brně před 4 měsíci. Na dotaz, zda se léčí u plicního specialisty, uvedl, že ambulanci plicní lékařky navštívil 2x nebo 3x, naposledy v dubnu nebo březnu 2012 po svém propuštění z nemocnice v Jevíčku, kde se léčil v roce 2011 s plicní chorobou a byl zde hospitalizován 4 měsíce. Správní orgán zjišťoval, zda má žadatel nějaké aktuální lékařské zprávy o svém zdravotním stavu. K tomu uvedl, že jedinou lékařskou zprávu, kterou má, již ke správnímu řízení doložil (jde o propouštěcí zprávu z plicního sanatoria v Jevíčku). Správním orgánem žádané aktuální informace potvrzující jeho současný zdravotní stav žalobce nedoložil.

Správní orgán v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že disponuje informacemi získanými v rámci evropského Projektu lékařských informací o zemích původu II. (MED-COI Project II.) financovaného z Evropského uprchlického fondu (ERF), do něhož jsou zapojeny imigrační/azylové úřady dvanácti členských zemí EU a Švýcarska. Informaci pro Projekt vypracovalo zavedené specializované oddělení informací o zemích původu lékařské sekce belgického Úřadu pro cizince, které při své práci využívá ověřených a uznávaných informačních zdrojů a odborných kontaktů přímo v zemích původu. Tyto informace se zabývají dostupností lékařské péče nebo léků pro konkrétní osobu s ohledem na její diagnózu nebo specifickou situaci, tj. možnosti dopravy do místa poskytování zdravotní péče či léků, cenou léků či lékařské péče, nebo případnou diskriminaci v přístupu k lékařské péči/lékům z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů. Informace se rovněž mohou zabývat obecnou úrovní specifické lékařské péče či systémem zdravotní péče obecně. K diagnózám stanoveným žadateli tato informace uvádí, že obě, tzn. jak hepatitidu, tak i tuberkulózu je možno v zemi původu žadatele léčit. Náklady na léčbu hepatitidy jsou v plné výši hrazeny v rámci soukromého pojištění a léčbu tuberkulózy zajišťují specializované státní nemocnice, kde je léčba bezplatná. Uvedl, že mezinárodní ochrana formou humanitárního azylu se uděluje v ojedinělých a velmi závažných případech, kdy je např. žadatel v situaci bezprostředního ohrožení jeho života, či v případech nemožnosti po návratu do vlasti dosáhnout na nutnou adekvátní zdravotní péči či léčbu. Případ žalobce však nelze těmito příčinám podřadit, neboť ačkoliv správní orgán v žádném případě nesnižuje závažnost onemocnění výše jmenovaného žadatele, bezprostřední ohrožení života jmenovanému již nehrozí. Z výše uvedených lékařských zpráv jednoznačně vyplývá, že prvotní a akutní zdravotní péče žadateli v ČR poskytnuta byla a k doléčení pak může jmenovaný buď využít zemi jeho původu, která tuto léčbu umožňuje, nebo se i nadále může léčit v ČR, avšak na základě vlastními silami zajištěného zdravotního pojištění. Žalobce v aktuálním pohovoru sám uvedl, že v současnosti vyhledává lékaře jen v případě akutního onemocnění, plicní lékařku nenavštívil 2 roky a správní orgán na základě tohoto vyjádření usuzuje, že již jeho nemoci byly zaléčeny. Opomenout při

hodnocení zdravotního stavu jmenovaného nelze ani nitrožilní aplikaci psychotropních látek, která zlepšení jeho zdravotnímu stavu rozhodně nenapomáhá. Správní orgán pak uvedl, že uzavírá, že po pečlivém posouzení celé situace výše jmenovaného není případ možno podřadit důvodům zvláštního zřetele hodným, a tedy neshledal, že žadatel by splňoval podmínky udělení humanitárního azylu. Dále pak uvedl, že při posouzení žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce ve vztahu k existenci důvodů pro udělení doplňkové ochrany vycházel především z jeho výpovědi, jím doloženého materiálu o jeho zdravotním stavu a dále z informací, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Vyjmenoval, ze kterých informací vycházel.

Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2, a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 zákona o azylu se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR.

Žalovaný uvedl, že žadatel neuvedl, a ani správní orgán nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by mohla žadateli hrozit v případě návratu do vlasti vážná újma uložením nebo vykonáním trestu smrti. Dále se zabýval otázkou, zda žadateli o mezinárodní ochranu hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání. Pokud se týká posouzení skutečnosti, zda jmenovanému po návratu do vlasti hrozí nebezpečí mučení, nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestu ve smyslu čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a Úmluvy proti mučení a jinému krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení nebo trestání, žalovaný konstatoval, že k takovému závěru nedospěl. Žadatel ve svých výpovědích uvedl, že se po návratu do vlasti obává ekonomické nouze. Tato však není bez přistoupení dalších relevantních okolností z hlediska posouzení důvodu, důvodem pro udělení doplňkové ochrany. Tyto okolnosti v případě jmenovaného zjištěny nebyly.

Co se týče návratu žalobce do vlasti v souvislosti s jeho případnou další léčbou, správnímu orgánu, jak uvedl, je známo, že v zemi původu žadatele je možno zakoupit tzv. zdravotní karty, o nichž hovoří článek z 20.6.2002 Vietnam News Brief Service, kde Agentura Vietnam Social Insurance Agency informovala že ke dni 12.5.2012 se k programu zdravotního pojištění přihlásilo pouhých 25 % z celkových 14 milionů lidí žijících na hranici chudoby, a to i navzdory zvýšené státní podpoře. Na začátku tohoto roku se vláda rozhodla zvednout výši příspěvku na poplatky zdravotního pojištění pro občany žijící na hranici chudoby od 50% do 70%, aby motivovala místní obyvatele služby zdravotního pojištění využívat. V některých znevýhodněných oblastech se příspěvek dokonce vyšplhal až na 90%, a to díky další podpoře místních vládních orgánů a mezinárodních institucí. Agentura dává celou situaci za vinu faktu, že lidé žijící na hranici chudoby se k těmto skvělým příspěvkům od státu ještě nedostali. Ještě nevědí, že ji měli dostat, stejně jako neznají místa, kde lze karty

zdravotního pojištění zakoupit. Vláda nyní poskytuje karty zdravotního pojištění zdarma všem lidem žijícím pod hranicí chudoby, kde jim budou náklady za lékařské prohlídky a léčení na komunální úrovni propláceny ze 100% a lékařské poplatky obvodní a vyšší úrovně z 95 %. si vytyčil úkol rozšířit pokrytí zdravotního pojištění na všechny své obyvatele do roku 2014. Správní orgán konstatoval, že z výše uvedených informací je zřejmé, že státní orgány situaci ve zdravotnictví řeší, i když se potýkají s obtížemi, které s sebou tato oblast přináší. Správní orgán s odvoláním na výše uvedené konstatoval, že žalobce se v současné době pravidelně neléčí. Pokud by u něj, v případě jeho návratu do vlasti, potřeba další léčby nastala, v zemi jeho původu je možno v ní pokračovat. Dále pak žalovaný poukázal na Informace MZV ČR č.j. 110045/2013-LPTP, ze dne 6. 8. 2013 z níž vyplývá, že ve Vietnamu je jedním z důležitých pilířů, o které se opírá místní ekonomika, i příjem zasílaný do ze strany vietnamských státních občanů pracujících v zahraničí. Palčivým problémem, se kterým se vláda potýká, je i výrazný nárůst obyvatelstva, z nichž nemalá část již nemá možnost se ve Vietnamu uživit. Oba tyto faktory v zásadě utvářejí dlouhodobou politickou strategii Vietnamu, spočívající v mimořádně proaktivní podpoře vycestování vietnamských občanů do zahraničí. S ohledem na výše uvedené nebyl v minulosti nikdy zaznamenán případ, kdy by neúspěšný žadatel o poskytnutí mezinárodní ochrany v ČR byl po návratu do diskriminován. Tuto otázku konzultoval zastupitelský úřad ČR i s některými dalšími zastupitelskými úřady zemí EU v Hanoji a jejich zkušenost je v zásadě podobná jako v případě zastupitelského úřadu ČR. S ohledem na místní specifika a nedostatek uvolňovaných informací samozřejmě nelze vyloučit, že v případě žadatele o mezinárodní ochranu, který v zahraničí aktivně a prokazatelně vystupoval proti místnímu režimu či poměrům, by přístup místních úřadů byl radikálně odlišný. Toto však není případ žadatele, neboť ten v průběhu řízení neuvedl, že by se jakkoli politicky angažoval. Před jeho legálním odchodem z vlasti o jeho osobu státní orgány domovského státu v této souvislosti neprojevovaly žádný zájem, a tudíž není žádný předpoklad, že by se o jeho osobu zajímaly po návratu do vlasti.

Žalovaný uvedl, že po zhodnocení výpovědi žadatele o okolnostech jeho pobytu ve vlasti před odchodem ze země, posouzení jeho hlavního motivu k odchodu z vlasti a výše citovaných aktuálních informačních pramenů nedospěl správní orgán rozhodující ve věci k závěru, že by výše jmenovanému žadateli o mezinárodní ochranu v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy ve smyslu ust. § 14a odst. 1 a 2 písm. b) zákona o azylu.

Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro jeho udělení. Podle § 14b odst. 2 zákona o azylu se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny rozumí manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 14, nebo svobodný sourozenec osoby požívající doplňkové ochrany, který je mladší 18 let. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci a předpokladem udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území ČR, nelze udělit doplňkovou

ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.

Z vypovědí žalobce, evidence žadatelů o udělení mezinárodní ochrany v ČR, ani ze zjištění správního orgánu učiněných v průběhu správního řízení nevyplývá, že by v ČR byla udělena doplňková ochrana některému z rodinných příslušníků žadatele ve smyslu tohoto ustanovení. Správní orgán proto konstatoval, že žadatel o udělení mezinárodní ochrany nesplňuje důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu.

Posouzení věci krajským soudem.

Žaloba není důvodná.

Krajský soud v Brně po zhodnocení všech podkladů založených ve správním spise se ztotožnil se stanoviskem žalovaného a dospěl ke stejnému závěru jako žalovaný.

I v tomto druhém již vydaném rozhodnutí žalovaného, které bylo vydáno poté, kdy předchozí rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, má krajský soud zato, že rozhodnutí je správné, bylo vydáno v souladu se zákonem a na základě zjištěného skutkového stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tedy žalovaný postupoval důsledně v souladu s ust. § 3 správního řádu.

Pokud jde o jednotlivé žalobní námitky, soud uvádí, že nynější žalobní námitky jsou jiné, než námitky žalobcem uváděné v původní žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.6.2012.

Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany 13.9.2011.

Teprve v nyní podané žalobě žalobce uvádí, že jedním z podstatných důvodů, proč žádal o udělení mezinárodní ochrany je také ta skutečnost, že byl ve Vietnamu odsouzen za distribuci drog, a to v roce 2008, kdy byl odsouzen na dva roky vězení, po propuštění z vězení byl ještě asi jeden a půl roku ve Vietnamu a teprve poté odjel do ČR. Žalobce v pohovoru ze dne 31.3.2014 uvedl, že když po propuštění z vězení byl ve, cítil, že je sledován policií i lidmi z gangu, se kterými spolupracoval, chtěli, aby se k nim vrátil, což nechtěl žalobce, měl z toho velký strach.

Tato skutečnost tedy strach z bývalých spolupracovníků z gangu i strach z policie, které, jak žalobce uvedl v pohovoru z 31.3.2014, byly hlavním důvodem pro opuštění Vietnamu, by, pokud by tato skutečnost byla skutečností pravdivou, žalobce rozhodně jako zásadní a prvotní informaci sdělil při svém pohovoru k žádosti o udělení azylu již 13.9.2011. Nic takového však žalobce neuvedl, sdělil pouze, že požádal o mezinárodní ochranu, protože chce zůstat v ČR u strýce, nemá se ve Vietnamu kam vrátit, neměl tam stálé zaměstnání, uvedl tedy, že to byly pouze důvody ekonomické, když výslovně uvedl, že ve Vietnamu neměl vůbec žádné problémy, kromě špatné ekonomické situace, ve vlasti žádné potíže neměl, politicky aktivní nebyl, nemá obavy z návratu do, bojí se jenom z ekonomického hlediska těžkého života.

Soud tedy stejně jako žalovaný neuvěřil tvrzení žalobce o tom, že se obává návratu do Vietnamu z důvodu strachu z bývalých spolupracovníků z gangu, s nimiž spolupracoval při distribuci drog. Navíc žalobce i při pohovoru 31.3.2014 pouze uváděl, že „cítil, že je sledován policií i lidmi z gangu“, přičemž nijak blíže se k této skutečnosti nevyjádřil, a to, že něco „cítil“, nic ještě neznamena, neboť soud má zato, že toto slovo vyjadřuje pouze pocity žalobce, a ne skutečnost, že byl někým za něco opravdu sledován.

Soud tedy v tomto směru uzavírá, že tvrzení žalobce v tomto směru pokládá za tvrzení pouze účelové, když žalobce chtěl po dvou a půl letech předeštit jiný příběh o svém životě, než ho uváděl v září roku 2011 při prvním pohovoru, příběh, který by měl větší naději, aby uspěl v řízení o udělení mezinárodní ochrany.

Pokud jde o další žalobní námitku, a to zdravotní stav žalobce a v případě návratu do vlasti nemožnost léčení ve Vietnamu, protože by to z důvodu finančních žalobce nezvládl, uvádí k této námitce soud následující:

Je sice pravdou, že v prvním pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uváděl, že ve Vietnamu žádné zdravotní problémy neměl, nicméně byl v přijímacím středisku v ČR zjištěn u žalobce zdravotní problém, a to tuberkulóza plic, v důsledku čehož byl žalobce hospitalizován v odborném léčebném ústavu, oddělení plicní a mimoplicní TBC Jevíčko, a to od 6.9.2011, kde byl v léčení po dobu 4 měsíců.

Ze zprávy odborného léčebného ústavu Jevíčko vyplývá, že u žalobce se jedná o tuberkulózu plic, chronickou virovou hepatitidu C – aktivní forma 7/2011 a zneužívání – abus – psychoaktivní látky. Žádná jiná lékařská zpráva kromě této jediné zprávy z léčebného ústavu Jevíčko vydaná dne 13.9.2011 se ve správním spise nenachází.

Žalobce u pohovoru 31.3.2014 sám uvedl, že pravidelně nenavštěvuje ani odborného lékaře ani praktického lékaře, praktického lékaře navštěvuje jen v případě, že má nějaké akutní potíže, např. chřipku, kašel atd. Sdělil, že byl u tohoto ošetřujícího praktického lékaře naposledy před 4 měsíci, nevěděl však ani jméno praktického lékaře, a pokud jde o návštěvu odborného lékaře, zde sdělil, že má odbornou plicní lékařku, u ní však byl pouze 2x nebo 3x po propuštění z nemocnice, a naposledy to bylo v březnu nebo dubnu roku 2012, od té doby žádnou odbornou plicní lékařku či lékaře nenavštívil, pravidelně žádné léky neužívá, ty užíval pouze po propuštění z nemocnice po dobu asi 2 měsíců. Nevěděl však také jméno odborné plicní lékařky, k níž docházel, žádnou lékařskou zprávu u pohovoru 31.3.2014 nepředložil, a nepředložil ani dodatečně žádnou zprávu o svém zdravotním stavu, ač u tohoto pohovoru po dohodě se správním orgánem sdělil, že aktuální lékařské zprávy i kontakt na svého ošetřujícího lékaře doloží do 4.4.2014.

Do dne vydání rozhodnutí žalovaného 15.4.2014 žádná zpráva o zdravotním stavu žalobce do správního spisu nebyla založena, ani nebyl sdělen kontakt na nějakého odborného lékaře, k němuž by žalobce docházel a ani k žalobě žalobce nepředložil žádnou zprávu o svém zdravotním stavu a nezaložil ani v průběhu soudního řízení žádnou zprávu o svém zdravotním stavu, přičemž soudem ve věci bylo rozhodováno až 28.1.2015. Soud tedy, pokud jde o zdravotní stav žalobce, uzavírá:

Vzhledem k samotnému tvrzení žalobce, že po propuštění z léčebného ústavu v Jevíčku naposledy navštívil odbornou plicní lékařku v březnu nebo dubnu 2012, od té doby

odborného plicního lékaře nenavštěvuje, dlouhodobě neužívá žádné léky a i praktického lékaře navštěvuje pouze v případě, že má nějaký akutní problém, např. virózu, kašel apod., je zcela evidentní, že žalobce již dlouhodobě žádné větší zdravotní problémy neléčí, takže skutečně není důvod žalobci udělit azyl z humanitárních důvodů dle § 14 zákona o azylu.

Pokud by se u žalobce nějaké zdravotní problémy vyskytly v případě vycestování do Vietnamu, z doložených a citovaných zpráv, s nimiž byl i žalobce seznámen a proti zdrojům, ze kterých byly získány, žádné námitky neměl, by zdravotní péče žalobci i s přihlédnutím k jeho finanční situaci, mohla být ve poskytnuta.

Pokud pak namítal, že by mu měla být poskytnuta doplňková ochrana dle ust. § 14a odst. 1, 2 zákona o azylu, neboť vycestování žalobce do by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, které spatřoval v tom, že chce žít na území České republiky s osobou jemu blízkou, tj. s přítelkyní, se kterou nyní společně bydlí v Brně v podnájmu, a s níž by chtěl realizovat právo na rodinný a soukromý život, jak plyne z Úmluvy o lidských právech, v tomto směru soud uvádí, že nezpochybňuje skutečnost, že žalobce udržuje se svou přítelkyní partnerský vztah a společně určitou dobu bydlí v pronajatém bytě v Brně, nicméně v případě, že žalobce chce realizovat společné soužití se svou přítelkyní, bude se muset domáhat pobytu na území České republiky podle jiného zákona, a to zákona č. 326/1999 Sb. o pobytu cizinců na území České republiky, které stanoví podmínky pobytu cizince na území ČR.

Soud tedy uzavírá, že ani po doplněném dokazování nebylo zjištěno, že žalobce by splňoval podmínky ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona o azylu a žalobu jako nedůvodnou proto soud dle § 78 odst. 7 soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“) zamítl.

Pokud jde o náklady řízení, rozhodnutí se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce ve věci neměl úspěch, náklady řízení mu proto nebyly přiznány, pokud jde o žalovaného, tomu kromě běžné úřední činnosti žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 28. ledna 2015

JUDr. Jana Kubenová
samosoudkyně